

Bir zamanlar deli gibi âşıktım. Bana hak verin! İnsan ona, nasıl âşık olmazdı? (Burada sevgilisinin pek romantik bir tasviri vardı, çabucak atladık). Denizaşırı bir köyde otururdum. Her akşam beraber dönerdik. Ne yalan söyleyeyim, benim aşkım tuhaftır. Halbuki, böyle olmamalıdır, insan yıldırımla vurulmuş gibi âşık olmalı, sonra muvaffak olmak için bir şeyler icat etmelidir. Bu nevi aşkı pek severim ama, bir türlü de olamam. Muhakkak, evvela, seveceğimden biraz yüz görmeliyim. Sonrası kolaydır. İkinci yüz verişte yakalandığımı hisseder, kaçınmaya çalışırım. Üçüncüde her şey bitmiştir. Artık deli gibi âşığım. Yeni aynı şey oldu. Onu ikinci görüşümde vapurun alışılmamış, bilinmemiş bir memlekete doğru dümen kırdığını, bir daha ne doğduğum, ne yaşadığım, ne de sevdiğim memleketi göremeyecek bir yere doğru gittiğimi duydum. İçimi bir melal kapladı, tarif edemem diyecektim ama, ederim. Bütün sevgililer gerideydi. Lisanım, memleketim, anam, babam, evim, tarlam, arkadaşım... Hepsi göz yaşartıcı bir şekilde etrafımı sardılar, konuştular. 'Bizden ayrılıyorsun ha, bizi nasıl bırakabiliyorsun?... Yazıklar olsun sana! Sahi mi? Bize bunu yapacak mıydın? Şunun için, şunun için mi bizi bırakıyorsun? İyi bak. Bunun için mi? Dikkatli bak, pişman olmayasın!' diyorlardı. Vapur, sakın denizi biçerek gidiyor, yıldızlar peşimiz sıra geliyor, vapurda tanıdık çehreler siliniyor... Gidiyoruz. Yol uzasın istiyorum. Sevdiklerimin lakırdıları kulağıma bile girmiyordu. Kim, nasıl, hangi bahane ile onu bana tanıştırdı, unuttum gitti. Çünkü unutulmayacak yalnız o kaldı. Ondan öte göklerde yıldızlar mı vardır? Denizlerde vapur mu? Hatta geceleri doğmadığı için güneş de yoktur. Hele ay! On beş gün olmayan, gündüzleri pek nadir, soluk gözüken bu acayip şey de mevcut mudur? Bunları bile unuttuğum dakikalar oldu. Ah, şu dünya yüzü, ne güzeldi! Ne yalanlar uydurabilir. Ay, güneş, yıldız, kuş, ışık, keman, vapur gibi hakikatler bile yalan olabiliyordu. Ah şu dünya yüzü, ah şu insan! Her ikisiyle neler yapılabilirdi. Üçüncü seferde onu arayıp buldum. Yarı tanıdı, yarı tanımadı. Üzüldüm. Dördüncü seferde, hafif, yarı tanır gibi selam verdim. Geçtim gittim. İçim ona nehirlerin denize aktığı gibi akıyordu. 'Varsın aksın! Sokulma evlat!' dedim kendime... Beşinci rastlayışım da selam da vermedim.